

שיר על השיחה

לקוטי שיחות חלק כא, פרשת בשלח, שיחה א'

מרת חנה גורארי', חב"ד טאמס ריווער

כשאת ים סוף היהודים עברו,
"זה קלי ואנוהו" הם אמרו
להצביע הם היו יכולים,
כי נגלה אליהם מלך מלכי המלכים.

מהגילויים שהיו הם כל כך התרגשו,
שלקיים את רצון ה' עם כל הלב הם רצו.
ולכן בהזדמנות הראשונה הם מיד התחילו,
לקיים מצוה שכבר קבלו.

במצרים, היהודים נצטוו להיות אמיצים,
ולרוקן את מצרים מכל הזהב, הכסף והתכשיטים.
אבל כשעל היבשה עוד כסף וזהב הם מצאו,
בהתרגשות גדולה אותם הם אספו.

עוד זהב וכסף הם לא היו צריכים,
אבל הם רצו לקיים את הציווי של אלוקים.
הם לא רצו להשאיר שום אוצר,
כי רצו להעלות את הניצוץ האלוקי שנמצא בכל דבר.

וכשמשה אמר שהגיע הזמן להמשיך ליסוע ולקבל את התורה,
היהודים רצו קודם לסיים את המשימה הראשונה,
בגלל שאחרי שיעזבו,
את ההזדמנות לסיים את המצווה הם יפסידו.

בכל זאת, אחרי משה הם הלכו בשמחה,
אפילו שהם לא הבינו את הסיבה.
כשהזמן הסתיים לקיים את המצווה,
להמשיך הלאה זה מה שה' רצה.

ההוראה הראשונה היא לא לחשוב רק על מה שאנחנו רוצים,
אלא את רצון ה' עם תשוקה מקיימים.
כשנוהגים כך ובשמחה, יש את הכוח לשנות את העבודה וללכת קדימה,
כשלפי ההלכה או משה רבינו שבדור התפקיד השתנה.

יהודי ששקוע כל היום בלימוד תורה,
חייב לעצור כשיהודי אחר נופל וצריך עזרה.
הוא צריך לעזור עם אותה התלהבות ותשוקה,
שהוא משקיע בלימוד תורה.

אותו הדבר גם חל על מי שעסוק כל היום בעבודה,
כדי לפרנס את המשפחה ולתת צדקה.
גם הוא צריך להתעסק בלימוד תורה עם כל הנשמה,
עד שהוא לא לומד רק בגדר של עשייה, אלא ממש מאוחד עם התורה הוא נהיה.

את ההוראה השניה שמזה לומדים,
בדיוק כמו שאז השתוקקו היהודים,
לגלות בכל אוצר את הניצוץ של קדושה,
ככה לגלות את האוצר שבכל יהודי - זו המטרה.

לעולם שלם כל יהודי דומה, ולכן עם אהבה,
אי אפשר לנוח עד שכל יהודי שב בתשובה.
בואו נעשה את חלקנו להביא עוד יהודי הביתה,
ונזכה במהרה לגאולה השלימה!
